

இலக்கியத் தூறல்

நியூ செஞ்சரி பக் ஹவுஸ் (பி) லிட.,

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்,

அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098.

☎ 044 - 26251968, 26258410, 48601884

www.ncbhpublisher.in | email: info@ncbh.in

ISBN 978-81-2543-815-3

Code No. A4040 ₹ 55.00

இலக்கியத் தூறல்

தொகுப்பாசிரியர்

முனைவர் **இரா.விஷ்ணுப்பிரியா**

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை (சுயநிதி)

என்.ஜி.எம். கல்லூரி, பொள்ளாச்சி.

Language: Tamil

Elakkiya Thooral

Compiled by: Prof. R.Vishnupriya

Thamizh Department

N.G.M.College, Pollachi.

First Edition: November, 2018

Second Edition: June, 2019

Copyright: Publisher

No. of pages: 76

Publisher:

New Century Book House Pvt. Ltd.,

41-B, SIDCO Industrial Estate,

Ambattur, Chennai - 600 098.

Tamilnadu State, India.

Email : info@ncbh.in

Online:www.ncbhpublisher.in

ISBN: 978 - 81 -2343-815-3

Code No. A 4040

₹ 55.00

Branches

Ambattur (H.O.) 044 - 26359906, Spenzer Plaza (Chennai) 044-28490027
 Trichy 0431-2700885 Pudukkottai 04322- 227773 Tanjore 04362-231371
 Tirunelveli 0462-4210990, 2323990, Madurai 0452 2344106, 4374106
 Dindigul 0451-2432172 Coimbatore 0422-2380554 Erode 0424-2256667
 Salem 0427-2450817 Hosur 04344-245726 Krishnagiri 0434-3234387
 Ooty 0423 2441743 Vellore 0416-2234495 Villupuram 04146-227800
 Pondicherry 0413-2280101 Thiruvannamalai 04175-223449

இலக்கியத் தூறல்

தொகுப்பாசிரியர் : முனைவர் இரா.விஷ்ணுப்பிரியா

தமிழ்த்துறை (சுயநீதி)

என்.ஜி.எம்., கல்லூரி, பொள்ளாச்சி.

முதல் பதிப்பு: நவம்பர், 2018

இரண்டாம் பதிப்பு: ஜூன், 2019

அச்சிட்டோர் : பாவை பிரிண்டர்ஸ் (பி) லிமிடெட்.,
 16 (142), ஜானி ஜான் கான் சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை - 14

☎: 044 - 28482441

All rights reserved. No part of this book may be reprinted or reproduced or utilised in any form or by any electronic, mechanical, or other means, now known or hereafter invented, including photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, without permission in writing from the publishers.

வொருளடக்கம்

1. பாரதி கண்ட கல்வி டாக்டர் ந.சுப்புரெட்டியார்	7
2. தொல்காப்பியம் காட்டும் மெய்ப்பாடுகள் முனைவர் இரா.ஜெயந்தி	16
3. சங்க இலக்கியத்தில் அஃறிணை உயிர்களின் வாழ்வியல் முனைவர் செல்வராஜ் ஜமுனா	23
4. பன்னிரு திருமுறைகளால் விழையும் அறங்கள் முனைவர் ந.பிரகாஷ்	28
5. துறவி தந்த கலைகள் முனைவர் பா.அருள்ஜோதி	34
6. மாணிக்கவாசகரின் பக்தி நெறி முனைவர் ந. ஜெயசுதா	41
7. அப்துல்ரகுமான் கவிதைகளில் சமுதாயச் சிந்தனைகள் முனைவர் த.கீதாஞ்சலி	48
8. 'எரியும் பனிக்காடு' உணர்த்தும் தேயிலைத் தோட்ட வரலாற்றுப் பின்னணி முனைவர் த.பரமேஸ்வரி	56
9. நாட்டுப்புறவியலும் நம்பிக்கைகளும் முனைவர் ச.முத்துவேல்	63
10. கலைச்சொல் பயன்பாட்டு நிலை முனைவர் மு.சுகந்தி	71

8

‘எரியும் பனிக்காடு’ உணர்த்தும் தேயிலைத் தோட்ட வரலாற்றுப் பின்னணி

முனைவர் த.பரமேஸ்வரி

காடுகளை அழித்து பெருந்தோட்டங்களை உருவாக்கியது வால்பாறையில் மட்டுமல்ல. தமிழகத்தின் நீலமலை, இலங்கை, மலேசியா, மொரீசியஸ் தீவு என வெள்ளை ஏகாதிபத்தியம் தனது காலனிய நாடுகள் பலவற்றிலும் இந்தக் கொடூரமான செயலை நிறைவேற்றியது. “எழில் மிகுந்த மலைநகரங்களையும், அன்னியச் செலாவணியை அள்ளித்தரும் தேயிலைத் தோட்டங்களையும் கட்டியமைக்க ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் ஏராளமானோர் பலி கொடுக்கப் பட்டனர். இதை எழுத்தாளர் ஆதவன் தீட்சண்யா, ஆனைமலைக் காடுகளில் தழைத்திருக்கும் ஆங்கிலேயர்களின் தேயிலைத் தோட்டங்களில் அடியுரமாய் இடப்பட்டவை எமது உயிர்கள்... நீங்கள் சுதகதப்பாப் உறிஞ்சிக் குடிக்கும் ஒவ்வொரு துளி தேனீரிலும் கலந்திருக்கிறது எமது உதிர்ம்” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளதன் மூலமும், ‘தொடக்க காலங்களில் தேயிலைத் தோட்டங்களில் பணிபுரிந்த தொழிலாளர்களின் வாழ்வையும், வாழ்நிலையையும் பற்றி அறிந்துகொள்ள விரும்பும் அனைவருக்கும் இந்நாவலை பரிந்துரை செய்கிறேன்’ (வி.வி.கிரி. துணைக் குடியரசுத் தலைவர் -இந்தியா, ஏப்ரல் 18, 1969) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளதன் மூலமும் தெளிவுற உணர முடிகிறது.

இந்தப் புதினத்தின் மூல நூலாசிரியர் பி.எச்.டேனியல், நாகர்கோவில், அகஸ்தீஸ்வரத்தைச் சேர்ந்தவர்; வால்பாறை காரமலை எஸ்டேட்டில் தலைமை மருத்துவ அதிகாரியாக கால்பதித்து, அங்கு நிலவிய கொடுமைகளைச் சகித்துக் கொள்ள முடியாமல், மனிதத்தன்மையற்ற சூழலைக் கண்டு பின் வாங்காமல் அங்குள்ள மக்களுக்காகப் போராட உறுதி கொண்டார்; இதனால், அவரது தலைமையின் கீழ் தென்னிந்தியத் தோட்ட அலுவலர்கள் சங்கம் தென்னகம் முழுவதும் விரிந்து பரவியது. மேலும், இச்சங்கம்

ஏராளமான உரிமைகளை வென்றெடுத்தது. அதோடு அவர் நின்றுவிடாமல், ஏகாதிபத்தியத்தின் கோரமுகத்தையும், அதன் ஈவு இரக்கமற்ற சுரண்டலையும், வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவருவதற்காக ‘Red Tea’ என்ற பெயரில் புதினம் ஒன்றை ஆங்கிலத்தில் எழுதவும் செய்தார்.

உழைக்கும் மக்களின் வரலாற்றில் மிக இருண்ட ஓர் அத்தியாயத்தைப் (1920-1930 வரை இருந்த வால்பாறை தேயிலைத் தோட்டங்களில் இருந்த நிலை) பற்றிப் பேசும் இவ் ஆங்கிலப் புதினத்தை, 38 ஆண்டுகால (வெளியீட்டு) இடைவெளிக்குப் பின்பு இரா.முருகவேள் அவர்களின் எழுத்துக் கைவண்ணத்தால் ‘எரியும் பனிக்காடாகத்’ தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு வந்திருக்கின்றது.

புதினச் சுருக்கம்

1925ஆம் ஆண்டு, ஒரு டிசம்பர் இரவு ... எனத் தொடர்கிறது புதினம். திருநெல்வேலி -மயிலேடை கிராமம் -ஒரு வீடு மட்டுமே செங்கலால் கட்டப்பட்டிருந்தது. மற்றவை ஒலைக் குடிசை வீடுகள். வாழ்பவர்கள் பெரும்பாலும் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் - விவசாயக் கூலி வேலையை நம்பியே வாழ்ந்தவர்கள் - அவர்களுள் கருப்பன், வள்ளி என்ற தம்பதியினருக்குத் திருமணமாகி ஆறு மாத காலமே ஆகியிருந்தது; மழையின்மை; விவசாயக் கூலி; வேலையின்மை காரணமாக வறுமையால் அனைவரும் துவண்டு போயிருந்தனர். ஒருநாள் அதிகாலையிலேயே கருப்பன் கயத்தாறு என்ற பெரிய கிராமத்திற்கு வேலைதேடி வருவதாகச் சென்றான். அங்கே டீக்கடையில் வேலை கேட்டு இறைஞ்சிக் கொண்டிருந்த கருப்பனை கங்காணி அழைத்தான் (தேயிலைத் தோட்டத்து மேஸ்திரி) - “பணம் கொட்டிக்கெடக்குற இடமாப் போகணும்” என்றவுடன் கருப்பனுக்கு மகிழ்ச்சியும், ஆர்வமும் பொங்கியது. கங்காணி அவனிடம், நானும் உன்னைப் போலத்தான் மிகவும் துன்புற்ற நிலையில் இருந்ததாகவும் ஆனைமலை எஸ்டேட்டுக்குப் போய்தான் தான் உயர்ந்ததாகவும் கூறினான். குடும்பமா வருகிறவர் களுக்கு அங்கே முன்னுரிமை அளிப்பதாகவும், இரண்டு பேரும் சேர்ந்து (கணவன், மனைவி) வேலை செய்தால் அதிகப் பணம் ஈட்டலாம் என்றும் மூளைச் சலவை செய்வதைக் கேட்ட கருப்பனும், மனைவி வள்ளியும் ஒரே வருடத்தில் திரும்பி வந்திடுவோம் எனக் கூறிக் கொண்டு கருப்பனின் வயதான அம்மாவை உறவினரிடம் ஒப்படைத்துவிட்டுச் சென்றனர். ஆயிரம் கனவுகளுடன் சென்றவர்களுக்கு அங்கே இருக்கக் கூடிய கெடுபிடிகள், வேலைதருவதில் கொடுமைகள், இயற்கைச் சூழல்களால் வரும் பாதிப்புகள் காரணமாக மனைவியை இழந்தான்;

இழப்பிலிருந்து மீளாமலும், திரும்பி வரமுடியாமலும், மனைவியை இழந்த துயர மனநிலையோடே அவன் பணியைத் தொடர்ந்தான்.

குழலுக்கு ஏற்ற மூளைச் சலவை நுட்பம்

புதினத்தில் குழலுக்கு ஏற்ற மூளைச் சலவை செய்யும் நுட்பமானது: “என்னிக்காவது ஆடு, மாடு செத்துப்போனாத்தான உனக்கு இங்கே கறி கெடைக்கும். ஆனா எஸ்டேட்டில் ஒவ்வொரு வாரமும் நமக்காகவே நல்லா கொழுத்த மாடுகளையும், பசுக்களையும் வெட்டுதாங்க. எங்கெயோ கண்காணாத எடத்துக்குப் போறம்னு நெனச்சுக்காதலே. அங்கிருக்கிற கூலியானுகள்ல்ல பாதிப்பேரு திருநெல்வேலி, மதுரை, ராமநாதபுர ஜில்லாக்காரங்கதான். ஒண்ணு ரெண்டுபேரைத் தவிர, எல்லாரும் நம்ம சாதிக்காரங்கதான். கொஞ்சம்-மறவருங்களும்தான், மலையாளம் பேசுகிற மேல்சாதிக்காரங்களும்தான் கூலியா இருக்கிறாங்க. ஆனா வெள்ளைத் தொரைங்களுக்கு நாமும், அவங்களும்தான் ஒண்ணுதான். நம்பேறன்னா நம்பு. இல்லாட்டிப் போ. எங்கேங்கில கூட மேல்சாதிக்காரங்க கொஞ்சம் பேரு இருக்குதாங்க. நான் நம்ம சாதிக்காரங்களை எப்படி நடத்துறேனோ அப்படித்தான் அவங்களையும் நடத்துதேன். அவங்களும் நம்மோட ஒரு பாடியில்தான் குடியிருக்கணும். ஒரே தண்ணிதான் குடிக்கணும்” .....ஆம்பளைங்கள விட கொளுந்து கின்னற பொண்ணுகளுக்குத் தான் நல்ல காசு-ரெண்டு பேரும் வேலை செஞ்சா நல்லாக் காசு பாக்கலாம்லா... எஸ்டேட் வேலைக்காரங்களோட நல்லது கெட்டதைப் பாத்துக்கிட வெள்ளைத் தொரைங்க வெச்சிருக்காசு... நா பேசி உனக்கும், உம் பொஞ்சாதிக்கும் 40 ரூபா வாங்கித் தாரேன். ரெண்டு பேரும் துணிமணி வாங்கிக்கங்க. மீதியை அம்மைக்குக் கொடுத்திடலாம். எஸ்டேட்டில் ஒரு மாசம் வேலை செஞ்சா கை நெறையப் பணம் இருக்கும்லா. எப்பெல்லாம் அம்மைக்கு வேணுமோ அப்பெல்லாம் பணம் அனுப்பிவை. இங்க பட்டினி கெடந்து சாகக்கூடாதுன்னு முடிவு பண்ணுலே மொதல்ல...” (பக். 23-24) எனக் கூறியதன் மூலம் அடிமட்டத்தில் இருக்கும் ஒரு மனிதனுக்கு சோறும், சமுதாயத்தில் சமநிலையும் கிடைக்குமென்றால் யாருடைய மனம்தான் மயங்காது? என்பதையும், ஒருவரின் இக்கட்டான நிலையை, எப்படி தனக்குச் சாதகமாக்கி முன்னேறுவது என்ற சுயநலப் போக்கையும் தெளிவுபடுத்துகிறது. இதைப் படைப்பாளர் மிகு உணர்வுகளுடன் வெளிப்படுத்தி வாசகனின் மனக்கண்முன் கொண்டு வந்திருக்கும் பாங்கு பாராட்டுதற்குரியது.

வால்பாறைக்கு உயிர்கொடுக்கும் பயணம்

புகைவண்டியில் பொள்ளாச்சிக்கு வந்தனர். நடைபயணமாக சமத்தூர்→வேடசந்தூர்→பாலாறு→அங்கலக்குறிச்சி எனக் கடந்து வால்பாறைக்கு வரும் நிலையை, “வெயில் அதிகரிக்க அதிகரிக்க செங்குத்தான மலைப்பாதையில் ஏறியதில் அவர்கள் களைத்துப் போய்விட்டனர்... கொஞ்சம் வேகமா நடப்போம் இல்லேன்னா பொட்டக்காட்டுல ராத்திரி மாட்டிக்குவோம்... குழந்தைகளையும் தூக்கி நடந்து களைத்துப் போயிருந்த பெற்றோர்களால் நிற்கவே முடியவில்லை.” ... (பக்.55-56) எனப் பதிய வைத்திருப்பதன் மூலம், வரும் வழியில் இறந்தவர்கள் எத்தனையோ என வாயைப் பிளக்க வைக்கின்றது.

தங்குமிடம்

தங்க வைக்கும் வீடுகளின் தரை மண்ணால் பூசப்பட்டும், பூச்சிகள் அடங்கியதாகவும் இருந்தது. தனி அறை இல்லை; இன்னொரு குடும்பத்துடன் பங்கிட்டுக்கொள்ள வேண்டும்; தடுப்புச்சுவராக மண்ணெண்ணெய் அடைக்கப்பட்ட தகர டிள்கள்... பல கனவுகளுடன் சென்றவர்களுக்கு மிகுந்த ஏமாற்றத்தை அளித்தது.

தந்தையைப் போல பார்த்துக் கொள்வதாக அழைத்து வந்த மேஸ்திரியின் பேச்சு தலைகீழாய் இருந்தது. இதை, “..... பட்டினி கெடந்தானென்னு பாவப்பட்டுக் கூட்டிட்டு வந்தா குடியிருக்க பங்களா கேக்குதோ? .. (பக்.60) என்பதன் மூலம் விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

அவர்களுக்குத் தேவையான பாத்திரங்கள். உணவுப் பொருள்கள் இவைகள் அனைத்தும் கடனுக்கு பெற்றுத் தருவான்: இந்தக் கடனை இவர்கள் கூலியிலிருந்து மேஸ்திரி கழித்துக் கொண்டுதான் மீதிப் பணமே வந்தடையும்; அங்கே பணிபுரியும் கூலித் தொழிலாளர் களுக்கான கூலியின் தொகையையோ, இவர்களின் கடன்தொகை எவ்வளவு என்பதையோ இறுதிவரை அவர்களால் தெரிந்து கொள்ளவே முடியாது.

பணிபுரியும் பெண்கள் நிலை:

தேயிலைத் தோட்டப் பெண் பணியாளர்கள் நிலையை பாலியல் தொந்தரவுகளுக்கு ஆட்படுத்தும். “...தின்னுட மாட்டான்” ... (பக்.64-65) என்றும், பெண்களின் வரிசை மீது கண்களை ஓடவிட்ட துரை தான் தேடியவளைக் கண்டு கொண்டார்... இங்க வா என்றார் துரை. “என்னா கீழ பாக்குற” என்றவர் அவளருகே சென்று தாடையைப் பிடித்து முகத்தை உயர்த்தினார். கருப்பனால் அதற்கு மேல் பொறுத்துக்

கொள்ள முடியவில்லை; கருப்பனுக்கு ஓர் அறை... உனக்கு என்ன கொம்பா மொளச்சிருக்கு? உம் பொஞ்சாதி மத்த கூலிகளோட பொஞ்சாதிகளவிட அப்படியென்ன ஓசத்தி? ... முன்பே எஸ்டேட்டில் வேலை செய்து அனுபவமுள்ள பெண் கூலிகள் 'தொர வெளயாடுறாரு' என்று சிரித்தனர். .... (பக்.67-68); "... நான் முத்தின இலை பறிச்சிட்டேன்னும் அப்படி செய்யக் கூடாதுன்னும், பெரிய ஐயா பார்த்தா வீட்டுக்கு அனுப்பிவிடுவான்னும் மிரட்டினான். அப்புறம் என் கன்னத்தத் தடவ வந்தான். நான் கையத் தள்ளி விட்டவுடனே அவனுக்கு ரொம்பக் கோபம் வந்துட்டு... நான் திரும்பவும் கிள்ளத் தொடங்கறேன்... வெள்ளையன் மேஸ்திரி களீர்ன்னு பிரம்பால என் கையில் அடிச்சிட்டான்... (ப.82) என்பதன் மூலமும் விளங்கிக் கொள்ள முடிகிறது.

பணிபுரியும்பொழுது எதிர்கொள்ளும் ஆபத்து

பணிபுரியும்பொழுது எதிர்கொள்ளும் ஆபத்துகள் குறித்து புதினத்தில், "சுடும் குளிர் ஊசியாகக் குத்தியது. தூங்கவே முடியவில்லை. குளிர்ந்து போன இரும்புக் கூரைத் தகடுகளின் உட்புறம் உருவான பனித்துளிகள் கீழே தூங்குபவர்களின் மேல் மழைபோல் பொழிந்தன... (ப.71)

மழைக்காலம், பனிக்காலங்களில் மலேரியா, நிமோனியா காய்ச்சலால் அவதிப்பட்டு ஏராளமானோர் உயிரிழந்தனர். மழைக்காலத்தில், "வேலைசெய்யும் பொழுது கம்பளியைச் சுற்றிக் கொண்டாலும்கூட சில நிமிடங்களில் உடல் முழுவதும் மழையில் நனைந்து ஊறிப்போனது. மழைக்காலம் இன்னொரு தொல்லையையும் கொண்டு வந்து சேர்த்தது. அதுவரை கண்ணிலேயே படாமலிருந்த அட்டைகள் எங்கிருந்தோ கூட்டம் கூட்டமாகப் படையெடுத்து வந்து கால்களிலும் உடல் முழுவதிலும் பரவி ரத்தத்தை உறிஞ்சியெடுக்கத் தொடங்கின. அட்டைக்கடி வலிக்கவில்லை என்றாலும் அது கடித்த இடத்திலிருந்து தொடர்ந்து அட்டைவிட்ட பின்பும், பல மணிநேரத் திற்கு ரத்தம் வடிந்து கொண்டிருந்தது.... ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் கோடுகோடாகக் கால்களில் ரத்தம் ஒழுகத் தெருவில் நடந்து செல்வதை... (ப.107) எனப் பதியப்பட்டிருப்பதன் மூலம் உணர முடிகிறது.

மேற்கண்ட கொடுமைகளைப் பொறுத்துக்கொண்டு வேலை பார்ப்பதா என கிளம்பவும் முடியாது; தப்பிக்கவும் முடியாது; 'பாஸ்' என்று சொல்லக்கூடிய அனுமதி அட்டை இல்லாமல் போக முடியாது; அனுமதிக்கவும் மாட்டார்கள்; தப்பி வந்தாலும் வரும் வழியில் ஊமையாண்டி முடகு என்ற இடத்திற்கு அருகில் ஒரு கூட்டத்தில் ஒரு

டாக்டரும், ஒரு பணியாளரும் இருப்பார்கள்; இருக்குமிடம் ஆபத்தானதும் கூட; அங்கிருந்து பாதுகாப்பாக மறுபடியும் திரும்பி அனுப்பி வைப்பார்கள்; அவர்களை ஏமாற்ற நினைத்தால் மேஸ்திரிகள் அடித்தே கொன்று விடுவார்கள்.

மேஸ்திரிகள் ஏன் இவ்வளவு காட்டுமிராண்டித் தனமாக நடந்து கொள்கிறார்கள் என எண்ணத் தோன்றும். கூலியை அழைத்துவர அவர்களுக்கு துரைகள் முன்பணம் அளித்திருப்பார்கள். அந்த முன்பணத்தை கூலிகளின் ஊதியத்திலிருந்து பிடித்துக் கொள்வார்கள்; கூலிகள் ஓடி விட்டால் அவர்களின் பணத்தை மேஸ்திரிகளின் ஊதியத்திலிருந்து பிடித்துக் கொள்வார்கள். அதற்காகவே இவ்வாறு நடந்து கொள்வார்கள்.

உடல்நிலை சரியில்லை என்றால்கூட வேலைக்குச் செல்ல வேண்டும் என்பதை "காலை வேலைக்கு வந்துட்டுப் பொழுதோட அவன் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகட்டும், மருந்து வாங்கட்டும்... மேஸ்திரிவிட்ட உதையில் அவன் சுருண்டு விழுந்தான்; மனைவி கணவனை எழுப்பிக் கைத்தாங்கலாக அழுதபடி நடத்திச் சென்றாள்..." (ப.78) இவ்வாறு இடம்பெற்றதுடன், மனைவிக்கு உடல் நிலை சரியில்லையென்றாலும், கருவுற்று இருந்தாலும் வேலைக்குச் செல்ல வேண்டும்; ஒருவருக்கொருவர் இருந்து கவனித்துக் கொள்ளவும் கூட அனுமதியில்லை; உயிர்போகும் நிலையிலும் கூட வேலைக்குப் போக வேண்டும் என்பது புதினத்தில் பதிய வைக்கப்பட்டுள்ளது.

மருத்துவ மனையின் நிலை

- ★ மருத்துவமனை மாட்டுத் தொழுவத்தைப் போல இருந்தது.
- ★ மருத்துவப் படிப்புப் படித்தவர்கள் மருத்துவர்களாக இல்லாமல், மருத்துவமனை நோயாளிப் பிரிவின் பணியாளர்களாக (Ward boy) இருந்தவர்களே மருத்துவர்கள்.
- ★ மருத்துவமனையில் இடம் இல்லாத நோயாளிகளை புற நோயாளிகளாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டதால், அவர்களுள் பல பேர் இறந்து போனார்கள்.

புதினத்தின் வழி உணர வேண்டியவை

- ★ பாரதி ஆங்கிலேயர்களை 'Hunt' என்ற வார்த்தையால் வசை பாடியது சிறிதும் தவறே இல்லை, அதிகாரப் பிடியால் வதைத்த கொடுமைகள் எடுத்துரைக்க முடியாதவை: அவனது நாட்டில் ஆடு, மாடு மேய்ந்ததை நமது நாட்டில் பணப்பயிர் ஆக்கினான் நமது உயிரைப் பணயமாக்கி...

- ★ நாம் அருந்தும் ஒவ்வொரு துளி தேநீரிலும் ஓர் உயிரை உறிஞ்சுகின்றோம் என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.
- ★ அன்று ஆங்கிலேயர்களின் தேயிலைத் தோட்டம்; இன்று நம்மை அழிப்பது அவர்களால் கொண்டு வரப்பட்ட வர்த்தக நிறுவனங்கள்; இரண்டும்.
- ★ அன்று பனியில் செத்தார்கள். இன்று குளிர்நட்டி அறைகளில் பணிபுரிந்து கொண்டு பிணமாகப் பிழைக்கின்றார்கள்; அன்று அடிமை -இன்று மோகம்.
- ★ மேற்கூறிய கொடுமைகள் தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு மட்டும் அன்று நடந்ததல்ல; இந்நிலை ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் அனைத்துப் பணிகளிலும் நடந்து கொண்டுதான் இருக்கின்றது; “கொடுமைகள் பலவிதம் அது ஒவ்வொன்றும் ஒரு விதம்”..
- ★ ஆங்கிலேயன் என்று காரணம் கற்பிப்பதை விட அவர்களின் கொடும் பயிற்சிப்பள்ளியில் பயின்றவர்கள் நம் நாட்டவர்கள். நாம் துணை போகாமல் இருந்தால் எப்படி அவனால் நமது நாட்டை ஏளன நாட்டியம் புரிய வைத்திருக்க முடியும். இதை இன்றைய இளைஞர்கள் சிந்திக்க வேண்டும்.
- ★ அன்று மலைச்சிகரங்களை சூறையாடினான்; இன்று வேளாண் நிலங்களை சூறையாடும் நிலையை நமக்குள்ளேயே உருவாக்கி விடுகின்றான். இதை வதம் செய்யும் கடமை இளைஞர்களுக்கே!
- ★ பெண் என்பவளை வாணிபத்தின் மூலப் பொருளாகவும், காமத்தின் விளைவிடமாகவும் நினைப்பவர்களின் நினைவுத்துளிர் களையே வேரோடு பெயர்த்தெடுக்க வேண்டும். பணம், பதவி, புகழ் இதற்குப் பெண்கள் மயங்கவோ சூழ்நிலைக் கைதிகளாகவோ மாறக்கூடாது!
- ★ என்றைக்குத் திறமைகள் மதிக்கப்படுகின்றனவோ அன்றுதான் நாடு வாழ்வு பெறும்; வளம் பெறும் “யாரை எங்கே வைப்பதென்று யாருக்கும் புரியல; அண்டங்காக்காய்க்கும் குயில்களுக்கும் பேதம் புரியல...” என்றார் கண்ணதாசன்...
- ★ சிந்தை மடுத்து தகுதியான ஆட்சிமுறை அமைக்க வேண்டும். எல்லா செருப்புமே இராமனுடையதா என்ன?... இதை மக்கள் உணர வேண்டும்.

நாட்டுப்புறவியலும் நம்பிக்கைகளும்

முனைவர் ச.முத்துவேல்

மனிதனுக்கு ஆற்றிவு, ஏனைய விலங்கு பறவைகளுக்கு ஐந்தறிவு என்பது நாம் அனைவரும் அறிந்ததே! விலங்கோடு விலங்காக குகைகளிலும் மரங்களிலும் வசித்து, நாடோடிகளாக அலைந்து திரிந்து அடிப்படைத் தேவைகளில் அதாவது உணவு, உடை, உறைவிடம் என்ற அளவில் ஆடை, உறைவிடம் தவிர்த்த உணவை மட்டுமே மூலாதாரமாகக் கொண்டு காட்டுமிராண்டிகளாகத் தன் வாழ்க்கையைத் துவங்கினான். பின்னர் குறிஞ்சி (மலையும் மலைசார்ந்த இடமும்), முல்லை (காடும் காடு சார்ந்த இடமும்), மருதம் (வயலும் வயல் சார்ந்த இடமும்) என்ற நிலப்பகுதியை மனிதன் அடைந்த பின்தான் ஒரு நாகரிக வாழ்க்கையைத் தொடங்க முற்பட்டான். ஆற்றங்கரை நாகரிகம் என்பது நாகரிகத்தின் தொட்டில் என்பார்கள் அறிஞர் பெருமக்கள். மலைவாசியாக, காட்டுவாசியாக, நாடோடியாக வாழ்ந்த மனிதன் இந்த மருத நிலத்தில்தான் நிரந்தரமாக ஒரு நாகரிக வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளத் தொடங்கினான் என்பதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கொன்றும் இல்லை. இங்குதான் ஒரு நிலையான குடும்ப அமைப்பும், சமுதாய அமைப்பும் முறையே குழு அல்லது சமூக அமைப்புகள் தோன்றலாயின. அதன்வழி தங்களுக்குரிய நம்பிக்கைகளின் அடிப்படையிலான பழக்கவழக்கங்கள், சடங்குகள் ஆகியன தோற்றுவிக்கப்பட்டன என்பதை விளங்கிக் கொள்ள முடிகின்றது.

நம்பிக்கை என்பது ஒன்றின் உண்மையை ஏற்றுக் கொள்வதாகும். நம்பிக்கையின் அடிப்படை மனிதனின் அகமனம் (Sub-conscious) ஆகும் என்பர். மூளைக்கு அகமனமானது காரண காரியங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட எண்ணங்களை உணர்த்துகிறது. மூளையில் பதியும் அவ்வெண்ணங்கள் உண்மையாகி உறுதிப்படும்போது அது நம்பிக்கையாகிறது. மனித வாழ்வின் உறுதிப்பாட்டிற்கு ஆதரவு தரும் இந்நம்பிக்கைகள், மனித வாழ்வில் மிக இன்றியமையாதவை என்பார் ஜேம்ஸ் வின்செஸ்டர்.